

L'abraç a València

Hui que juga fins l'arròs
a conillets d'amagar,
vaig el guitarró a templar
dispost a pegar en òs.
Unes figures de tarròs
me donen inspiració.
Cride la musa i diu: "No!!,
lo que és hui... no estic *visible*.
Serà el meu cant ja possible?
Com passar de la ració?
La negativa he comprés.
I és natural: lo que passa.
Es... que hi ha un gaban en casa
i se l'hem de posar tres!
Que en l'armariet no hi ha res.
Que estan les botes complides
queixant-se de descosides.
Però hem sentit el tabal,
que és el bàlsem especial.
per a les nostres ferides.
I eixe món que no ha comprés
el nostre ser especial,
que es riem damunt el mal,
pregunta: Però açò què és?
Pa estos no passa res?
Es Sant Josep; i este dia
passa per nostra ironia

per baix cama el pla Marshall
i en València alcen el gall,
donant al món alegria.
La uniuersal serietat
ensenya els seus monuments.
Ací els fabriquem per cents
i en una hora els hem cremat.
A la Onu han denunciat
el contrast d'esta rialla.
Dins l'ull... qui tindrà eixa palla?
Que ixca l'home més furient
si se vol vore al moment
en mig bigot dalt la falla.
I eixa Onu soberana
que no pot imposar pau
ni donant-los pa i cacau
als qui es surren la badana,
que se faça valenciana.
Puix si la pau és llorer,
València en cada carrer
ne té ú monumental,
com la lliçó universal
de l'amor més verdader.
Quan esta festa ha arribat
i a cor tots la disfrutem,
pensant en el món diem:
Quin orgue més destemplat!

Vinga el món equivocat
a la regió valenciana.
Ve foraster que demana,
i no per això s'humilla,
poder tornar-se bresquilla,
si el cull una valenciana.
Si heu de vindre, no ho penseu.
Vingau en cotxe, en patí,
a cavall d'un llangostí
per xicotet que el peixqueu.
Ni en el cel contemp'areu
a tants bunyols ensucrar,
a tants artistes triomfar,
tantes mases anlaudir,
antes traques esclafir
ni tants clarinets tocar.
Deixeu el foc, que és ruïna!
Nostre foc és de germans.
Naix del cor dels valencians.
No és el vostre, que elimina.
Es de l'art claror divina,
que els àngels li posen mel.
Es foc d'elevat anhel
i espiritual solvència,
perquè és l'abraç que València
dóna al món, mirant el cel.

MATIES RUIZ ESTEVE

Cançó del manifestar

Ni t'enfades ni em malmires
perquè et veig i no te veig
ara que en el temps de falles
nostre Amor no té festeig.

Si jo no contracte els músics,
si jo no busque el "Llibret"
i si el castell jo no ajuste
i me'l plante fort i dret,
ni menge, ni dorm tranquil,
ni respire satisfet.

Si no estic en la plantada
claven torts els cabirons;
les banderetes no arriben
per guarnir tots els balcons
si a repartir-les no em pose
pujant i baixant graons.

Si no acompanye falleres
pels carrers de la ciutat
i els atrils no pose en ordre
per tocar dalt l'entaulat,
la falla és segur que falla...
i se crema el veïnat.

Si no me fas uns bunyols
cada dia al cafetí,
si a la Comissió no anime
i me la enduc cap allí,
ni seria bon fallero
tú valdria un garrofi.

Ai, Pepeta, no t'enfades,
perquè et veig i no te veig;
quan les falles siguen cendra
tornarà el nostre festeig.

SALVADOR ORENGA

Carlos Salvador